

การยินยอมให้ผู้อื่นกระทำผิดในทางอาญา

ร้อยตำรวจเอก ภูริวัจน์ กาเต็ม

อาจารย์ (สบ 1) กลุ่มงานอาจารย์ ศูนย์ฝึกอบรมตำรวจภูธรภาค 9

บทนำ

จากข้อเท็จจริงที่เราได้ทราบตาม สื่อ ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น ข่าว หนังสือพิมพ์ หรือช่องทาง การรับข้อมูล ข่าวสารต่างๆ ในโลกออนไลน์ ในเรื่องของการที่ครู ระดับชั้นอนุบาล ชั้นประถม ที่ทำร้ายเด็กด้วยวิธี ต่างๆเช่น ตี ฆ้อน ใช้ผ้าเทปปิดปากทาบหลัง หรือ อื่นๆ อาจจะได้ด้วยสาเหตุเพราะเด็กไม่ทำการบ้าน งานที่ครูสั่ง หรือเพราะเด็ก เกเรครูเลยต้องมีการอบรมสั่งสอนให้หลายจำ (อัมรินทร์เบบีเกิดส์,ออนไลน์ 2563) หรือ การขำรงวินัยของรุ่นพี่ใน สถาบันการฝึกอบรมของตำรวจ ทหารแห่งหนึ่งจนทำให้ มีผู้เข้ารับการฝึกอบรมเสียชีวิต (มดิชนออนไลน์,2560) หรือ การลงโทษทางวินัยของพลทหารเพราะวินัยไม่ดีจนเสียชีวิต (เดอะเมตเตอร์,ออนไลน์ 2560) หรือ กรณีลูกเสพ ยานหลงแล้วใช้อาวุธ ทำร้ายบิดามารดา ได้รับอันตรายบาดเจ็บสาหัส (ไทยรัฐออนไลน์,2563) เป็นต้น จากกรณี ดังกล่าวเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงและ เหตุการณ์ที่มีลักษณะคล้ายกันเกิดขึ้นบ่อยๆในสังคมบ้านเรา ซึ่งบางกรณีก็มีการ ดำเนินคดีและหาตัวผู้กระทำมารับ โทษ แต่หากมองอีกแง่มุมหนึ่งหากการกระทำของครู เกิดจากความเต็มใจของลูก ศิษย์เอง หรือผู้ปกครองที่อยากครูสามารถสั่งสอนเพื่อให้ลูกของตนเป็นคนดี และมีความรับผิดชอบซึ่งในสังคมยุค ก่อนที่มีการกล่าวถึงว่า “เด็กได้ดีเพราะไม่เรี่ยวครู” หรือหากการที่ผู้เข้ารับการฝึกอบรมในสถาบัน ซึ่งต้องมีการ ฝึกอบรมพิเศษเฉพาะทางซึ่งเกิดจากความยินยอมของผู้เข้ารับการฝึกอบรมเอง ตามรูปแบบของการฝึก หรือ กรณีบิดา มารดายินยอมที่จะให้บุตรของตัวเองทำร้ายร่างกาย หรือลักทรัพย์ โดยไม่เอาผิดเพราะเกิดจากความรักและสงสาร บุตร หากมองในอีกแง่มุมการกระทำด้วยความยินยอมความเต็มใจ และไม่มี ความประสงค์ที่จะดำเนินคดีต่อผู้กระทำ ความผิดนั้น หลักกฎหมายได้วางหลักและผลของการกระทำนั้นเอาไว้อย่างไรผู้เขียนจึงได้ทำการศึกษา หลัก กฎหมาย หลักวิชาการจากนักวิชาการทางนิติศาสตร์ และงานวิจัยในส่วนที่เกี่ยวข้องในเรื่องนี้มานำเสนอ

อนึ่งผู้เขียนจะนำเสนอบทความดังกล่าวเฉพาะในส่วนของหลักการยินยอมทางอาญา ซึ่งเป็นความผิดที่ เกิดขึ้นจากการกระทำผิดทางอาญา หมายถึง การกระทำผิดที่กฎหมายบัญญัติให้รับโทษ ประหารชีวิต จำคุก กักขัง ปรับ หรือ ริบทรัพย์สิน (ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 18) เท่านั้น ส่วนหลักการยินยอมทางแพ่งรายละเอียด จะมีความเหมือน หรือข้อแตกต่างออกไปซึ่งจะไม่นำมากล่าวไว้

แนวคิดเกี่ยวกับความยินยอมทางกฎหมายอาญาในประเทศไทย

ในประเทศไทย กฎหมายอาญาไม่ได้บัญญัติด้วยบทกฎหมายไว้โดยเฉพาะว่า ความยินยอมของผู้เสียหายเป็น เหตุที่ทำให้ผู้กระทำความผิดมีอำนาจกระทำ แต่ในทางวิชาการ นักนิติศาสตร์ยอมรับว่า “ความยินยอมไม่ก่อให้เกิด การละเมิด” ในตำรากฎหมายอาญาของไทยจึงยอมรับกันว่า ความยินยอมของผู้เสียหาย เป็นเหตุที่ผู้กระทำมีอำนาจ กระทำได้เหตุหนึ่ง ซึ่งไม่เป็นการละเมิดนิติสมบัติของผู้ให้ความยินยอม โดยศาสตราจารย์จิติ ดิงศภัทย์ ให้

ความเห็นว่าเป็นการลงโทษบุคคลเท่านั้นที่จะต้องบัญญัติเป็นลายลักษณ์อักษร แต่หลักกฎหมายที่ใช้สำหรับยกเว้นความผิด ไม่จำเป็นต้องบัญญัติเป็นลายลักษณ์อักษร (พิณพลอย สุทินประภา, 2559)

การยินยอมให้ผู้อื่นกระทำความผิดทางอาญา กล่าวคือ การแสดงเจตนาของผู้ได้รับความเสียหาย จากการกระทำนั้น โดยการจงใจปล่อยให้เหตุการณ์ อย่างหนึ่งอย่างใดเกิดขึ้นซึ่งที่สามารถขัดขวางการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายในทางอาญานั้นได้ ถือว่าเป็นการแสดงความประสงค์ที่จะให้เกิดเหตุการณ์เช่นนั้นเกิดขึ้น หรือว่าเป็นการสละคุณธรรมทางกฎหมายให้ผู้อื่นก่อให้เกิดความเสียหายในทางอาญาแก่ตนเอง ผลของการยินยอมคือ ผู้กระทำความเสียหายไม่ต้องรับผิดชอบจากการกระทำนั้น แต่การกระทำความผิดดังกล่าวต้องไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน

โครงสร้างความรับผิดทางอาญากับหลักความยินยอม

ความยินยอม เป็นเหตุยกเว้นความผิด หรืออำนาจกระทำ (Justification) อยู่ในโครงสร้างความรับผิดทางอาญาประการหนึ่ง ดังนั้น การพิจารณาบุคคลที่ได้รับความยินยอมจากผู้เสียหายในการกระทำการอันเป็นความผิดอาญา จะต้องมีความรับผิดในทางอาญาหรือไม่ต้องพิจารณาถึงโครงสร้างความรับผิดทางอาญาเสียก่อน (อำนาจ บุษผามาศ, 2555) หมายถึงการกระทำนั้นจะต้องครบตามโครงสร้างความรับผิดทางอาญาเสียก่อนหากไม่ครบก็ไม่ต้องมาพิจารณาถึงหลักการยินยอม เช่น คนนอนละเมอมือไปฟาดโดนผู้อื่นจะถือว่าเป็นการทำร้ายร่างกายไม่ได้ เพราะการกระทำไม่ครบองค์ประกอบตามที่กฎหมายบัญญัติว่าการกระทำนั้นเป็นความผิด(โครงสร้างอาญาใน ส่วนที่ 1) เป็นต้น

การที่จะวินิจฉัยว่าบุคคลใดกระทำความผิดอาญาหรือไม่ จำเป็นต้องมีเครื่องมือในการวินิจฉัย และเครื่องมือดังกล่าวคือ “โครงสร้างความรับผิดทางอาญา” (ปกป้อง ศรีสนิท, 2559) ซึ่งประกอบด้วย 3 ส่วน คือ ส่วนแรกการกระทำความผิดองค์ประกอบตามที่กฎหมายบัญญัติว่าเป็นความผิดหรือไม่ ส่วนที่สองการกระทำนั้นมีเหตุที่กฎหมายยกเว้นความผิดไว้หรือไม่ และส่วนสุดท้ายการกระทำนั้นมีเหตุที่กฎหมายยกเว้นโทษไว้หรือไม่ ซึ่งการวินิจฉัยนั้นจะ พิจารณาตามโครงสร้าง กล่าวคือ พิจารณาว่าการกระทำของบุคคลนั้นครบองค์ประกอบความผิดที่กฎหมายบัญญัติไว้หรือไม่(โครงสร้างส่วนที่ 1) หากการกระทำนั้นครบองค์ประกอบความผิดแล้ว ก็จะต้องพิจารณาต่อไป ว่าการกระทำความผิดดังกล่าวมีเหตุที่ทำให้ผู้กระทำไม่มีความผิดตามกฎหมายหรือไม่(โครงสร้างส่วนที่ 2) ถ้าไม่มีเหตุในส่วนที่สอง ก็ต้องพิจารณาต่อไปว่าการกระทำนั้นมีกฎหมายยกเว้นโทษหรือไม่(โครงสร้างส่วนที่ 3) หากไม่มีกฎหมายยกเว้นโทษก็หมายความว่า บุคคลนั้น จะต้องรับผิดในทางอาญา (เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์, 2551)

การพิจารณาจากหลักเกณฑ์ข้างต้น

ตัวอย่างที่ 1 นายคำยกปืนขึ้นเล็งไปที่ศรีษะนายแดงที่ระยะ 3 เมตร แล้วลั่นไกปืนกระสุนถูกศรีษะนายแดงถึงแก่ความตาย

วินิจฉัย จากตัวอย่างนายคำ(ผู้ใด)ยกปืนขึ้นเล็งแล้วลั่นไกกระสุนถูกศรีษะนายแดงเป็นการกระทำที่มีลักษณะเจตนาฆ่า นายแดง(ผู้อื่น) ซึ่งการกระทำนั้นครบองค์ประกอบตามที่กฎหมายบัญญัติว่าเป็นความผิด(โครงสร้างส่วนที่ 1) และไม่มีเหตุ

ที่กฎหมายได้ยกเว้นความผิด(ส่วนที่ 2) หรือไม่มีเหตุยกเว้นโทษสำหรับการกระทำนั้นๆ (ส่วนที่ 3) มาประกอบ นายคำจึงมีความผิดฐานฆ่าคนตาย(นายแดง)โดยเจตนาตามมาตรา 288

ตัวอย่างที่ 2 นายคำยกปืนขึ้นเล็งไปที่ศีรษะนายแดงที่ระยะ 3 เมตร แล้วลั่นไกปืนกระสุนไม่ถูกนายแดง นายแดงหลบแล้วหมอบลงได้ทันแล้วในทันทีทันใดนั้นนายแดงชักปืนออกมาที่เอวยิงไปที่ท้องของนายคำเพื่อป้องกันตัว นายคำถึงแก่ความตาย

วินิจฉัย จากตัวอย่าง นายแดง(ผู้ใด)ชักปืนยิงไปที่ท้องของนายคำเป็นการกระทำที่มีลักษณะเจตนาฆ่านายคำ(ผู้อื่น) ซึ่งการกระทำนั้นครบองค์ประกอบตามที่กฎหมายบัญญัติว่าเป็นความผิด ตามมาตรา 288 แต่การกระทำของนายแดงนั้นเป็นการป้องกันเพื่อป้องกันสิทธิของตนให้พ้นภัยอันตรายซึ่งเกิดจากการประทุษร้ายอันละเมิดต่อกฎหมาย ตามมาตรา 68 คือการที่นายคำยกปืนขึ้นเล็งมาที่ศีรษะของนายแดงก่อน ซึ่งการกระทำนั้นเป็นการกระทำที่นายคำละเมิดกฎหมายต่อนายแดง คือจะฆ่านายแดงก่อน นายแดงจึงหลบแล้วชักปืนขึ้นมายิงไปที่ท้องเพื่อป้องกันเพราะไม่รู้ว่านายคำจะยิงมาอีกหรือไม่ซึ่งถือว่าในภาวะเช่นนั้นนายแดงยังไม่พ้นจากภัยอันตรายที่จะถึงอันเกิดจากการละเมิดจากนายคำ นายคำใช้ปืนจะยิงนายแดงถือว่ามิเจตนาฆ่านายแดง นายแดงจึงใช้ปืนยิงสวนกลับไปเพื่อหยุดยั้งอันตรายดังกล่าวถือว่าได้สัดส่วนเท่ากันเป็นการป้องกันพอสมควรแก่เหตุ การกระทำของนายแดงเป็นการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมาย ถือว่าการกระทำนั้นมีเหตุทำให้การกระทำนั้นไม่มีความผิด ตามมาตรา 68 (โครงสร้างที่ 2)

ตัวอย่างที่ 3 นายคำใช้ปืนจี้ที่ศีรษะนายแดงเพื่อบังคับให้นายแดงเอาไม้ยาว 1 สอกดีไปที่ศีรษะของนายขาว หากไม่ทำตามที่จะยิงนายแดง นายแดงจึงใช้ไม้ตีศีรษะนายขาว 1 ที จนศีรษะแตกมีโลหิตไหลออกมาบาดแผลยาวประมาณ 2 เซนติเมตร

วินิจฉัย จากตัวอย่าง นายแดง(ผู้ใด)ใช้ไม้ตีไปที่ศีรษะของนายขาวเป็นการเจตนาทำร้ายร่างกายนายขาว(ผู้อื่น)จนศีรษะแตกถือได้เป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายของนายขาว ซึ่งการกระทำนั้นครบองค์ประกอบตามที่กฎหมายบัญญัติว่าเป็นความผิดตามมาตรา 295 แต่การกระทำของนายแดงนั้นเป็นการจำเป็นเพราะอยู่ภายใต้อำนาจไม่สามารถหลีกเลี่ยงหรือขัดขืนได้ เพราะนายคำเอาปืนจี้ที่หัวอยู่และการกระทำนั้นไม่ได้เกิดขึ้นเพราะนายแดงเป็นผู้ก่อเหตุ นายแดงจึงเอาไม้ตีไป 1 ที เพราะกลัวตามที่นายคำขู่ ถือได้ว่ากระทำไปไม่เกินกว่าเหตุ การกระทำของนายแดงถือว่ามีความจำเป็นมีความผิดแต่ไม่ต้องรับโทษ ตามมาตรา 67 (โครงสร้างที่ 3) เป็นต้น

ความยินยอม คือ ความสมัครใจของผู้เสียหายที่จะยอมรับการประทุษร้ายจากบุคคลอื่น เป็นการสละความคุ้มครองในทางกฎหมาย กล่าวคือ ผู้เสียหายรู้ว่าจะเกิดผลอย่างไรให้การให้ความยินยอมนั้น ซึ่งโดยปกติความยินยอมของผู้เสียหายไม่มีความสำคัญที่จะทำให้การกระทำใดเป็นความผิดอาญาหรือไม่เป็นความผิดอาญา เพราะกฎหมายอาญาเป็นกฎหมายมหาชน การกระทำความผิดย่อมเป็นส่วนได้เสียของส่วนรวม บุคคลใดบุคคลหนึ่งไม่อาจจะให้ความยินยอมได้

จิตติ ดิงศภัทย์, 2546 ดังกล่าวไว้ว่า “กฎหมายอาญาลงโทษผู้กระทำความผิดเพื่อรักษาความมั่นคงของ ชุมชน ฉะนั้นกล่าวโดยทั่วไปความยินยอมของผู้เสียหายไม่มีความสำคัญที่จะทำให้การกระทำเป็นความผิดหรือไม่เป็นความผิด

แต่อย่างไรก็ดี มีความผิดบางประเภทที่กฎหมายถือว่าเป็นการกระทำโดยปราศจากความยินยอมของผู้เสียหาย และยอมให้นำหลักที่ว่าเมื่อยอมแล้วไม่เป็น ความผิด (Volenti non fit injuria) มาใช้ได้”

ความยินยอมของผู้เสียหายที่เกี่ยวกับ โครงสร้างการรับผิดทางอาญา มี 2 กรณี

กรณีที่ 1 ความยินยอมของผู้เสียหายที่เป็นส่วนหนึ่งของข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบของความผิด

1.1 กฎหมายบัญญัติชัดเจนในองค์ประกอบของกฎหมายแม้ผู้เสียหายจะให้ความยินยอม ผู้กระทำก็ยังคงมีความผิด เช่น ฐานกระทำชำเราเด็กที่อายุยังไม่เกิน 15 ปี ซึ่งมีใช้ภรรยาของตนมาตรา 277, ฐานกระทำอนาจารเด็กอายุไม่เกิน 15 ปีมาตรา 279, ฐานเป็นธุระจัดหาเพื่อการอนาจารมาตรา 282, ฐานยอมให้ผู้อื่นทำให้ตนแท้งลูกมาตรา 301 และมาตรา 302, ฐานพรากผู้เยาว์มาตรา 317 และมาตรา 319 เป็นต้น

1.2 กฎหมายไม่ได้บัญญัติชัดเจนถึงความยินยอม แต่เห็นได้ว่าเป็นการกระทำที่ไม่ได้รับความยินยอมจากผู้เสียหายหากเป็นความยินยอมอันบริสุทธิ์ของผู้เสียหายให้ความยินยอมโดยผู้เสียหายรู้ข้อเท็จจริงทั้งหมดว่าเป็นอย่างไร การกระทำนั้นย่อมไม่เป็นความผิด เช่น หากหญิงยินยอมให้ชายร่วมประเวณี ชายย่อมไม่มีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราตามมาตรา 276 เป็นต้น เพราะความยินยอมทำให้การกระทำของชายไม่เป็นการข่มขืนกระทำชำเรา เนื่องจากขาดองค์ประกอบความผิด นอกจากนี้ยังมีมาตรา 278 มาตรา 283 วรรคแรก และมาตรา 284 ความผิดต่อเสรีภาพ ตามมาตรา 309 มาตรา 312 (2) และมาตรา 320 ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ตามมาตรา 337 – 340 และมาตรา 341

1.3 กฎหมายไม่ได้บัญญัติชัดเจนในองค์ประกอบความผิดเกี่ยวกับความยินยอม แต่โดยสภาพเมื่อผู้เสียหายไม่ได้ให้ความยินยอมการกระทำนั้นจะเป็นความผิด เช่น การลักทรัพย์ ยักยอก ทำให้เสียทรัพย์บุกรุก โกงเจ้าหนี้ ทำให้เสียทรัพย์ เมื่อผู้เสียหายให้ความยินยอม จึงเป็นกรณีขาดองค์ประกอบภายนอกของความผิดอาญา

กรณีที่ 2 ความยินยอมของผู้เสียหายที่ทำให้ผู้กระทำความผิดมีอำนาจกระทำได้ เป็นความยินยอมที่ทำให้การกระทำที่ครบองค์ประกอบภายนอกและครบองค์ประกอบภายในไม่เป็นความผิด โดยถือว่าความยินยอมเป็นเหตุยกเว้นการกระทำ ความผิด เช่น กรณีแพทย์รักษาโรคให้แก่นคนไข้โดยการผ่าตัดท้อง ตัดแขน ตัดขา ฯ การกระทำของแพทย์ครบองค์ประกอบภายนอกและครบองค์ประกอบภายในของความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนได้รับอันตรายสาหัสตามมาตรา 297 อันเป็นการกระทำโดยเจตนา แต่เมื่อคนไข้ให้ความยินยอม ย่อมเป็นเหตุยกเว้นความผิดให้แก่แพทย์ หรือ การแข่งขันกีฬาของนักกีฬาชกมวยซึ่งมีการชกต่อยกันตามกติกาถือว่ายินยอมให้ทำร้ายซึ่งกันและกัน ซึ่งความยินยอมในลักษณะดังกล่าวเป็นความยินยอมที่ยกเว้นความผิดให้แก่ผู้กระทำเช่นเดียวกับการกระทำโดยป้องกัน ตามมาตรา 68 ยกเว้นความผิดให้กับผู้กระทำซึ่งความยินยอมที่จะยกเว้นความผิดได้

ทั้งสองกรณีหากความยินยอมของผู้เสียหายเป็นข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบของความผิด เมื่อผู้เสียหายให้ความยินยอม การกระทำนั้นจะเป็นการกระทำที่ขาดองค์ประกอบภายนอกของความผิด แต่หากความยินยอมของผู้เสียหายทำให้ผู้กระทำมีอำนาจที่จะกระทำการนั้นได้ การกระทำนั้นก็จะไม่มีความผิด (ฟิลลิป ลูทินประภา ,2559) ทั้งสองกรณีผลทางกฎหมายของความยินยอมนั้นจึงมีความแตกต่างกัน แต่กรณีที่ 2 นั้นการยินยอมนั้นต้องไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน การยินยอมที่ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน เช่น การยินยอมให้ผู้อื่นทำร้ายร่างกายจน

สาหัส หรือยินยอมให้ผู้อื่นฆ่าจนเสียชีวิต อันนี้ถือว่าเป็นการกระทำที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ซึ่งไม่สามารถที่จะใช้หลักการยินยอมเพื่อไม่ให้รับผิดทางอาญาได้

ลักษณะและหลักเกณฑ์ความยินยอมทางอาญา

ศาลฎีกาก็ได้เคยวางหลักเป็นบรรทัดฐานไว้ ในฎีกาที่ 1403/2508 มีใจความสำคัญดังนี้“

“มีหลักทั่วไปเป็นเหตุยกเว้นความผิดอาญาอยู่ว่า ความยินยอมอัน บริสุทธิ์ของผู้เสียหายให้ผู้ใดกระทำการที่ กฎหมายบัญญัติว่าเป็นความผิดนั้น ถ้าความยินยอมนั้นไม่ขัด ต่อความสำนึกในศีลธรรมอันดี และมีอยู่จนถึงขณะ กระทำการอันกฎหมายบัญญัติว่าเป็นความผิดนั้น แล้ว ความยินยอมนั้นเป็นข้อยกเว้นมิให้กระทำการนั้นเป็น ความผิดขึ้นได้”

หลักดังกล่าวนี้ ศาลฎีกาใช้คำว่า “หลักกฎหมายทั่วไป” ซึ่งสามารถนำมาใช้ได้ทั้ง ๆ ที่ไม่มีบัญญัติไว้เป็นลายลักษณ์อักษร โดยไม่ขัดต่อหลักในมาตรา 2 ทั้งนี้เพราะเป็นการนำมาใช้เพื่อเป็นคุณแก่ผู้กระทำ กล่าวคือเพื่อ “ยกเว้นความผิด” ให้แก่ผู้กระทำนั่นเอง หรือที่ผู้ให้ความยินยอมนั้นไม่ทราบถึง เช่น นักกีฬาแข่งขันชกมวยก็ต้องยินยอมให้มีการทำร้ายร่างกายกันได้ตามปกติของการเล่นกีฬาชนิดนั้น แต่มิได้รวมไปถึงว่ายินยอมให้มีการเล่นนอกเหนือจากกติกาได้ หรือผู้ที่กินอาหารโดยสมัครใจที่ผู้อื่นปรุงให้โดยผู้นั้นยอมกินอาหารที่ผสมยาพิษในอาหารนั้นด้วย

หลักความยินยอมอันบริสุทธิ์ของผู้เสียหายเป็นเหตุ ยกเว้นความผิดอาญาหรือไม่นั้นศาลฎีกาได้วางหลักในลักษณะเป็นการยอมรับหลักที่ว่าความยินยอมของ ผู้เสียหายเป็นเหตุที่ผู้กระทำมีอำนาจกระทำได้โดยมีหลักเกณฑ์ 3 ประการ คือ

1. ความยินยอมนั้นต้องเป็นความยินยอมอันบริสุทธิ์
2. ความยินยอมนั้นต้องไม่ขัดต่อความสงบ เรียบร้อย และศีลธรรมอันดี ของประชาชน
3. ความยินยอมนั้นต้องมีอยู่อย่างน้อยในขณะกระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด

ซึ่งนอกจากหลักเกณฑ์ทั้งสามประการแล้วความยินยอม ต้องประกอบด้วย(1) ผู้ให้ความยินยอมต้องเป็นผู้มีความสามารถในการให้ความยินยอม (2) วิธีการให้ความยินยอม อาจให้โดยแสดงเจตนาแจ้งชัดโดยการจงใจปล่อยให้ เหตุการณ์อย่างใดอย่างหนึ่งเกิดขึ้น โดยไม่ขัดขวางทั้งที่สามารถกระทำได้หรือจงใจปล่อยให้โดยปริยาย (3) เจื่อนใจ ความสมบูรณ์ของความยินยอม พิจารณาจากระยะเวลาการให้ความยินยอมการให้ความยินยอมต้องเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายโดยความสมัครใจปราศจากการถูกกลั่นแกล้ง หลอกลวง ใช้อำนาจ ข่มขู่หรือสำคัญผิดในข้อเท็จจริง หรือไม่ทราบถึงความจริงของการยินยอมนั้น (4) ผลของความยินยอมเมื่อการให้ความยินยอมได้กระทำโดยผู้ให้ความยินยอมที่ถูกต้องตามกฎหมายและ ใช้วิธีการให้ความยินยอม ตลอดจนเจื่อนใจความสมบูรณ์ของความยินยอมถูกต้องครบถ้วนตามหลักความ ยินยอมที่ได้กล่าวในตอนต้นแล้ว ย่อมทำให้ผลของความยินยอมเป็นไปโดยสมบูรณ์(พิษยัศกดิ์ หรือยาพิษ, ออนไลน์)

บทสรุป การยินยอมให้ผู้อื่นกระทำทางอาญานั้นจะใช้หลักความยินยอมในทางอาญาเพื่อไม่ต้องรับโทษทางอาญาจะต้องพิจารณาจาก

(1) มีกฎหมายบัญญัติเรื่อง ความยินยอมของผู้เสียหายไว้อย่างชัดเจนว่าแม่ผู้เสียหายจะให้ความยินยอมการกระทำก็ยังเป็นความผิด เช่น ฐานกระทำชำเราเด็กที่อายุยังไม่เกิน 15 ปี ซึ่งมีใช้กรรยาของตมมาตรา 277 ฯ ในกรณีนี้ถึงแม้ผู้เสียหายจะยินยอมให้กระทำความผิดแต่ผู้กระทำก็ยังต้องรับผิด

(2) กฎหมายไม่ได้บัญญัติไว้ในเรื่องการยินยอม แต่การยินยอมของผู้เสียหายนั้นทำให้ขาดองค์ประกอบของกฎหมายทำให้การกระทำนั้นไม่เป็นความผิด เช่น ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราตามมาตรา 276 ฯ หากผู้เสียหายยินยอมผู้กระทำจึงไม่มีความผิด

(3) กรณีที่กระทำครบทั้งองค์ประกอบตามที่กฎหมายบัญญัติว่าเป็นความผิดแต่การยินยอมทำให้ผู้กระทำไม่มีความผิด เช่น การที่คนไข้ยินยอมให้แพทย์ผ่าตัด แพทย์ไม่มีความผิดฐานทำร้ายร่างกายให้ผู้อื่นได้รับอันตรายอย่างสาหัส ตามมาตรา 297

(4) การยินยอมที่ไม่ทำให้การกระทำนั้นเป็นความผิดโดยหลักการยินยอมนั้นต้อง การยินยอมต้องเกิดจากความบริสุทธิ์ ใจไม่ได้เกิดจากการถูกข่มขู่ หลอกลวง หรือสำคัญผิดในข้อเท็จจริง ในการยินยอมนั้น และการยินยอมต้องมีอยู่ในขณะกระทำความผิด และการกระทำต้องไม่ขัดต่อ ความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีต่อประชาชน เช่น ยินยอมให้ผู้อื่นฆ่า หรือ ทำร้ายร่างกายจนสาหัสจะกระทำไม่ได้ เพราะถือว่าขัดกับจารีตประเพณี หรือ ศีลธรรมอันดีต่อประชาชน

ดังนั้น การกระทำของครู เกิดจากความเต็มใจของลูกศิษย์เอง หรือผู้ปกครองที่อยากครูสามารถสั่งสอนเพื่อให้ลูกของตนเป็นคนดี และมีความรับผิดชอบ การที่ผู้เข้ารับการฝึกอบรมในสถาบันซึ่งเกิดจากความยินยอมของผู้เข้ารับการฝึกอบรมเอง ตามรูปแบบของการฝึก กรณีบิดามารดายินยอมที่จะให้บุตรของตัวเองทำร้ายร่างกาย ด้วยความยินยอมความเต็มใจ และไม่มี ความประสงค์ที่จะดำเนินคดีในทางอาญาต่อผู้กระทำความผิดนั้น หากการกระทำนั้นขัดกับความสงบ เรียบร้อย และศีลธรรมอันดีของประชาชน เช่น ยินยอมให้ ฆ่า ทำร้ายร่างกายจนสาหัส หย่อมไม่เป็นเหตุทำให้ผู้กระทำความผิดไม่ต้องรับโทษได้

อ้างอิง

Amarinbabyandkids .(2020).รวมข่าวครูทำร้ายเด็ก ความรุนแรงในสังคม ที่นับวันมีแต่เพิ่ม สืบค้นเมื่อ 16 มิถุนายน 2564 จาก <https://www.amarinbabyandkids.com/school/social-violance-student/>

มติชนออนไลน์: โดย วชิษฐ เดชกุญชร.(2017). การรณรงค์กับทหารและตำรวจ สืบค้นเมื่อ 16 มิถุนายน 2564 จาก https://www.matichon.co.th/news-monitor/news_769908

ไทยรัฐออนไลน์.(2020) แม่สุดทนลูกทรพีเสพยาหลอน มีดีทีหัวพ่อ ตะก้านคอฆ่าสลบ ต้องแจ้งตร.ช่วย สืบค้นเมื่อ 16 มิถุนายน 2564 จาก <https://www.thairath.co.th/news/local/east/1986068>

Thematte : โทมัส สุขปรีชา.(2017) ซ่อม แดก ช่างวินัย : อะไรคือ (สิทธิแห่ง) ความเป็นมนุษย์ของทหาร (หนุ่ม) สืบค้นเมื่อ 16 มิถุนายน 2564 จาก <https://thematter.co/thinkers/does-human-rights-protects-soldiers/39975>

พิชัยศักดิ์ ทรายางกูร : หลักการยินยอม ,มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
สืบค้นเมื่อ 16 มิถุนายน 2564 จาก [https:// www.stou.ac.th/Schools/Slw/upload/Ex%2040701-3.pdf](https://www.stou.ac.th/Schools/Slw/upload/Ex%2040701-3.pdf)

บรรณานุกรม

กองบัญชาการศึกษา, สำนักงานตำรวจแห่งชาติ. (2563), ตำราเรียนนักเรียนนายสิบตำรวจ,วิชา กม. (LA) 21202
กฎหมายอาญา.กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ตำรวจ

เกียรติจกร วัจนะสวัสดิ์. (2551). กฎหมายอาญาภาค (พิมพ์ครั้งที่10).กรุงเทพฯ: พลสยามพรีนติ้ง.

คณิต ณ นคร. (2554). กฎหมายอาญาภาคทั่วไป. กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน.

จิตติ ดิงศภัทย์.(2546). คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญา ภาค 1. กรุงเทพฯ:สำนักอบรมศึกษา
กฎหมายแพ่งเนติบัณฑิตยสภา.

ปกป้อง ศรีสนิท (2559). กฎหมายอาญาชั้นสูง. กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน.

พิณพลอย สุทินประภา ความยินยอมในทางอาญา : ศึกษากรณีรับน้องที่ขัดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2559

อำนาจ บุญพามาศ. (2555). “ความยินยอมที่ได้รับการบอกกล่าวในการวิจัยมนุษย์.” วิทยานิพนธ์
คุยฎีบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.